

Sygnatura akt II C 634/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Matusiak

Protokolant: Joanna Dudzik

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. Ł.

o zapłatę

I uchyla nakaz zapłaty wydany w dniu 23 czerwca 2017 roku,

II oddala powództwo,

III zasądza od powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. Ł. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu,

IV nakazuje pobrać od powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 781 zł (siedemset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt: II C 634/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 marca 2017r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. Ł. kwoty 28.622,53 zł złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższymi jednak od wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 28.622,53 zł liczonymi od dnia 15 marca 2017r. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż pomiędzy stronami zawarta została w dniu 29 lipca 2009r. umowa nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A., która w związku z wypowiedzeniem została zaewidencjonowana na rachunku Kredyt (...) nr (...). Podała, iż pismem z dnia 20 stycznia 2017r., doręczonym pozwanej w dniu 2 lutego 2017r. wezwano pozwaną do zapłaty, przedstawiając jednocześnie propozycję ugodowego załatwienia sprawy. Powódka wskazała, iż pozwana nie uregulowała swoich należności.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 23 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia zarzuty wniosła A. Ł..

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i wniosła o zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, iż jak wynika z przedłożonego przez powódkę wyciągu z ksiąg bankowych roszczenie wymagalne było co najmniej od 21 listopada 2011r., zaś sama umowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej zawarta została, zgodnie z twierdzeniami pozwu w 2009r. Podniosła, iż zgodnie z przepisami ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych termin przedawnienia roszczeń z tytułu wskazanej umowy wynosił 2 lata. W ocenie pozwanej roszczenie dochodzone pozwem przedawniło się z dniem 21 listopada 2013r. Zaznaczyła przy tym, iż upłynął również 3 letni termin przedawnienia roszczenia, przy czym przedawniło się również roszczenie o odsetki.

W piśmie procesowym z dnia 22 sierpnia 2017r. (k. 43) strona powodowa wniosła o skierowanie sprawy do mediacji.

Na mocy zarządzenia z dnia 21 września 2017r. Przewodnicząca zobowiązała pełnomocnika pozwanej do wskazania w terminie 7 dni, czy wyraża zgodę na skierowanie sprawy do mediacji, pod rygorem przyjęcia, iż zgody takiej nie wyraża i skierowania sprawy na rozprawę.

Pozwana na powyższe zobowiązanie nie odpowiedziała.

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2017r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. zawarła w dniu 29 lipca 2009 roku z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o wydanie i używanie karty kredytowej nr (...), która w związku z wypowiedzeniem została zaewidencjonowana na rachunku (...) nr (...).

Bezsporne,

W dniu 14 marca 2017r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), z którego treści wynika, iż figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu umowy (...) nr (...) na które składa się należność główna w wysokości 28.622,53 zł, odsetki za okres od dnia 21 listopada 2011r. do 14 marca 2017r. w wysokości 23.376,11 zł. oraz koszty, opłaty i prowizje bankowe w wysokości 45 zł.

Bezsporne, nadto dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 4,
- odpis KRS k. 8-9,

Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku powódka wezwała A. Ł. do zapłaty kwoty 51.628,02 zł. Pozwana nie uregulowała należności.

Bezsporne, nadto dowód:

- pismo z dnia 20.01.2017r. k. 5,

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie powódki oparte było na treści W chwili zawarcia przez strony umowy będącej podstawą żądania pozwu obowiązywał art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, zgodnie z którym przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec

posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę. Umowy zawierane z konsumentami posiadaczami kart płatniczych na podstawie ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych musiały także czynić zadość przepisom Kodeksu cywilnego dotyczącym ochrony konsumentów oraz przepisom ustawy o kredycie konsumenckim. Karta kredytowa to rodzaj karty płatniczej, z którą związany jest limit kredytowy przyznany przez bank, w ramach którego klient może dokonywać transakcji gotówkowych i bezgotówkowych, klient realizując takie transakcje zadłuża się w ciężar limitu, wykorzystując w ten sposób kredyt przyznany przez bank. Limit ten ma charakter odnawialny. Umowa o kartę kredytową to każdorazowo umowa, która łączy w sobie elementy dwóch różnych umów, obejmuje ona postanowienia o charakterze kredytowym i dotyczące wykonywania przez bank usług płatniczych. Kwestię wykonywania usług płatniczych reguluje obecnie ustawa o usługach płatniczych z 19 sierpnia 2011r., kwestie związane z udzielaniem kredytów ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r., zaś umowa kredytu bankowego uregulowana jest w treści art. 69 ust. 1 prawa bankowego, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Przepis ten jest w ocenie Sądu podstawą żądania powoda w niniejszej sprawie.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody. Podkreślić w tym miejscu należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był ubogi, zaś konieczność jego oceny – w kontekście zarzutów strony pozwanej oraz obowiązków procesowych stron wynikających wprost z treści obowiązujących przepisów spowodowała konieczność oddalenia powództwa.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż faktem prawotwórczym dla strony powodowej było w tym procesie wykazanie istnienia zobowiązania będącego podstawą powstania obowiązku po stronie pozwanej. Oznacza to, iż zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodów wskazaną w treści przepisu art. 6 Kodeksu cywilnego oraz w treści przepisu art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego to na stronie powodowej ciążył obowiązek przedłożenia Sądowi wszystkich dokumentów potwierdzających istnienie po stronie pozwanej obowiązku uregulowania należności objętej niniejszym żądaniem to zarówno co do zasady jak też i co do wysokości.

Do takowych dokumentów należy w pierwszym rzędzie zaliczyć treść umowy o wydanie i używanie karty kredytowej z dnia 29 lipca 2009r., z treści której strona powodowa wywodziła swoją legitymację procesową oraz wszystkich załączników, dokumenty potwierdzające skuteczne wypowiedzenie umowy i doręczenie tego wypowiedzenia stronie pozwanej, pełną dokumentacją księgową wskazującą na powstanie poszczególnych składowych żądań, a także umożliwiającą ustalenie i prześledzenie sposobu naliczania odsetek oraz ich przyjętej wysokości i ustalenie daty wymagalności roszczenia. Obowiązek taki został niejako wzmocniony w chwili, gdy strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie do art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, mówiąc o karcie płatniczej należy rozumieć ją przez pryzmat, dlatego też do umowy o kartę kredytową należy stosować przepisy ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w tym też art. 6 tej ustawy regulujący kwestię przedawnienia roszczeń.

Roszczenie o zapłatę wynikające z umowy o limit kredytowy i kartę kredytową jest oczywiście roszczeniem majątkowym, a termin przedawnienia tego roszczenia wynosi dwa lata, stosownie do art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232), zgodnie z którym roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem dwóch lat. Wyżej wymieniona ustawa przestała obowiązywać 6.10.2013 r., gdyż została ona uchylona przez o ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o

zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Fakt, że ww. ustawa o elektronicznych środkach płatniczych przestała obowiązywać, nie oznacza, że w niektórych przypadkach nie można powołać się na jej zapisy. W ustawie uchylającej ustawę o elektronicznych środkach płatniczych znajduje się art. 26 ust. 1 o następującej treści: Do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, (czyli przed 7.10.2013 r.) i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Dla umów o przyznanie limitu kredytowego i wydania karty kredytowej zawartych po 06.10.2013 r., termin przedawnienia wynosi 3 lata.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 kc). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 kc).

Powód co prawda nie wskazał, kiedy należność dochodzona pozwem stała się wymagalna wskutek wypowiedzenia łączącej strony umowy. Niezależnie od tego przyjąć należy, że należność dochodzona przedmiotowym powództwem była wymagalna nie później niż 21 listopada 2011 roku, co wynika z treści przedłożonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych nr (...). Powyższe wskazywałoby na słuszność podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. W tym miejscu należy nadmienić, iż w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r. sygn. akt I CSK 243/08 (OSNC 2010/1/16) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że , jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej. Brak wskazania przez powoda okoliczności i podstaw oraz daty rozwiązania umowy, a także daty zaprzestania spłacania przez pozwaną kwoty minimalnej uniemożliwił w niniejszej sprawie ustalenie po pierwsze czy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a jeśli tak, z jaką datą, a co za tym idzie, kiedy roszczenie powódki stało się wymagalne i od jakiej daty biegło przedawnienie..

W toku całego postępowania strona powodowa, pomimo stanowiska pozwanej nie wykazała daty rozwiązania umowy oraz okoliczności dokonania tej czynności, a także pozostałych okoliczności prawotwórczych, o których była mowa na wstępie rozważań. Podkreślić należy, że brak wskazania tych okoliczności uniemożliwił sądowi pełną ocenę zasadności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kodeksu postępowania cywilnego – dalej k.p.c.) powinno być – zgodnie z regułami przyjętymi w treści przepisu art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 roku, w sprawie o sygnaturze akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Przedłożone wraz z pozwem dokumenty uniemożliwiły sądowi dogłębną ocenę zasadności zgłoszonego roszczenia i nie uczyniły zadość obowiązkowi udowodnienia okoliczności istotnych dla niniejszego sporu. Z przedstawionych dokumentów nie wynika bowiem data i okoliczność wypowiedzenia lub rozwiązania umowy, a tym samym powstania stanu wymagalności, oraz sposób ustalenia wysokości żądania.

W tym miejscu wskazać należy, iż pomimo stanowiska pozwanej powód nawet nie podjął próby wyjaśnienia tych okoliczności.

To powód miał obowiązek udowodnienia zgłoszonych w treści pozwu roszczeń. Brak jakichkolwiek działań z jego strony przy jednoczesnej aktywności pozwanej uniemożliwił uwzględnienie powództwa.

W ocenie Sądu w żadnym zakresie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można ustalić kiedy doszło do wypowiedzenia umowy z dnia 29 lipca 2009r., choć niewątpliwie doszło do tego przed wystawieniem

wyciągu z ksiąg banku nr (...). Powódka nie przedstawiła ani umowy zawartej pomiędzy stronami, ani żadnego innego dokumentu, który potwierdzałby datę wypowiedzenia umowy.

Sumując wskazać należy, iż na gruncie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania oraz z uwagi na brak inicjatywy dowodowej po stronie powoda niemożliwym było ustalenie okoliczności rozwiązania umowy oraz rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo uznając, iż strona powodowa nie wykazała istnienia podstaw faktycznych zgłoszonego w niniejszym sporze roszczenia oraz daty wymagalności roszczenia.

Uwzględniając powyższe rozważania orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku.

W niniejszej sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Na podstawie art. 496 k.p.c. stanowiącego, iż po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza, Sąd uchylił w całości nakaz zapłaty wydany w dniu 23 czerwca 2017r. o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na poniesione przez pozwaną koszty składała się kwota kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 3600 zł tytułem zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została określona zgodnie z treścią § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t. j.: Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda – stosownie do wyniku postępowania – nieuiszczoną część opłaty sądowej od pozwu.

Zgodnie bowiem z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, że pełna opłata od pozwu w myśl art. 13 ust. 1 u.k.s.c. w niniejszej sprawie wynosiła 1432 zł, jej brakującą część w kwocie 781 zł należało pobrać od strony powodowej, stosownie do wyniku postępowania.